

Z obsahu:

Čisté srdce

Jan Pavel II.
v Sandoměři o svátku
Neposkvrněného
Srdce Panny Marie
– strana 2 –

Ježíšovo učení

Víra otvírá člověku
oči a činí ho
šťastným...
– strana 4 –

**Zmrtvýchvstalý si
přišel pro mne**

...na znamení, že
začíná nový život,
změnila své jméno
na Estelle...
– strana 6 –

**Jan Pavel II. pošetě
v Polsku**

– strana 8 –

**Modlitba křesťanských
rodin od Pia XII.**

– strana 9 –

**»Pravdy každému
přejte«**

Naše země však byla
hojně zavražena krví
mučedníků...
– strana 10 –

Sestra

Emmanuela píše
Kvůli Kosovu nemá
ubýt poutí, naopak!
– strana 12 –

Čisté srdce

Jeho matka mu řekla: »Synu, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali.« (Lk 2, 48)

Dnes si liturgie Církve připomíná Neposkvrněné Srdce blahoslavené Panny Marie. Chceme svůj zrak obrátit k Marii, jak plná obav a starostí hledá Ježíše, který se ztratil během pouti do Jeruzaléma. Jako zbožní Izraelité Maria a Josef putovali každoročně do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když bylo Ježíši 12 let, šel poprvé s nimi. A právě tehdy se přihodila událost, o které rozjímáme v tomto tajemství radostného růžence, tajemství znovunalezení. Svätý Lukáš ji popisuje dojemným způsobem na základě zpráv, které měl, jak se předpokládá, přímo od Ježíšovy Matky. *Synu, proč jsi nám to udělal... s úzkostí jsme tě hledali.* Maria, která nosila Ježíše pod srdcem a chránila jej před Herodesem útěkem do Egypta, vyznává po lidsku svou velkou úzkost o svého Syna. Ví, že musí být s ním na jeho cestě. **Ví, že svou láskou a svou obětí bude spolupracovat s ním na díle vykoupení.** Vstupujeme tak do velkého tajemství Mariiny lásky k Ježíši, lásky, která objímá svým Neposkvrněným Srdcem nevýslovnou Lásku, Slovo věčného Otce. Církve si připomíná toto tajemství právě zde, v Sandoměři, v tomto starobylém městě, kde se již více než tisíc let odehrávají dějiny Církve i vlasti.

Ve 13. století byla tato země zavlažena krví blahoslavených mučedníků sandoměřských, kleriků i laiků, kteří ve velkém počtu zemřeli pro víru rukama Tatarů, a spolu s nimi blahoslavený Sadok a 48 dominikánů z konventu u románského kostela sv. Jakuba. Otcové dominikáni zde s horlivostí šířili mariánský kult...

Na mé cestě Polskem mě doprovází evangelium osmi blahoslavenství, která pronesl Kristus ve svém horském kázání.

Zde se na nás Kristus obrací slovy: *Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha* (Mt 5,8). Tato slova nás uvádějí do hloubky evangelijní pravdy o člověku. Ježíše nalézají ti, kteří jej hledají tak, jak jej hledali Maria a Josef. Tato událost vrhá světlo na ono velké napětí, které je přítomno v životě každého člověka, napětí z hledání Boha. Ano, člověk opravdu hledá Boha; hledá jej svou myslí, svým srdcem, celým svým životem. Svätý Augustin říká: »Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v Bohu.« (Srov. Vyznání, I.) Tento neklid je tvůrčí neklid. Člověk hledá Boha, protože v něm, pouze v něm může najít své vlastní naplnění, naplnění vlastních aspirací po pravdě, po dobru a po krásě. »Nehledal bys mě, kdybys mě již dříve nebyl našel,« píše o Bohu a o člověku Blaise Pascal (Myšlenky, od. VII, s. 555). To znamená, že Bůh sám se účastní tohoto hledání, chce, aby ho člověk hledal, a vytváří v něm potřebné podmínky, aby jej mohl nalézt. Ostatně Bůh sám se přibližuje k člověku, mluví mu o sobě, dovoluje mu, aby jej poznával. Představuje nám četné a velkolepé postavy těch, kteří hledají a nalézají Boha. Písmo svaté je velkou lekcí na téma tohoto hledání a nalézání Boha. Současně učí, jak by se měl člověk přiblížit k Bohu, jaké podmínky by měl splňovat, aby potkal tohoto Boha, aby jej poznal a spojil se s ním.

Jednou z těchto podmínek je **čistota srdce**. O co se jedná? V tomto bodě se dotýkáme samotné podstaty člověka, který silou milosti vykoupení skutečného Kristem získal zpět harmonii srdce ztracenou v ráji v důsledku hříchu. Mít čisté srdce znamená být novým člověkem, obnoveným pro život

v jednotě s Bohem a se vším stvořeným skrze vykupitelskou lásku Kristovu, být znovu přiveden do společenství, které je jeho původním určením.

Čistota srdce je především Boží dar. Kristus, který se člověku daruje ve svátostech Církve, tvoří si přibýtek v jeho srdci a osvětluje jej *leskem pravdy*. Pouze pravda, která je Ježíš Kristus, je schopna osvětlit rozum, očistit srdce a utvářet lidskou svobodu. Bez pochopení a přijetí víra hasne. Člověk ztrácí vidění smyslu věcí a událostí a jeho srdce hledá uspokojení tam, kde je nemůže najít. Proto čistota srdce je především čistotou víry.

Čistota srdce totiž připravuje na patření na Boha tváří v tvář v dimenzích věčné blaženosti. Z toho je patrné, proč již v časném životě ti, kteří mají čisté srdce, jsou schopni objevovat ve všem stvořeném to, co je od Boha. Jsou schopni, v určitém smyslu, odhalovat božskou hodnotu, božský rozměr, božskou krásu ve všem stvoření. Blahoslavenství horského kázání nám v určitém smyslu ukazuje celé bohatství a všechnu krásu stvoření a vyzývá nás, abychom uměli v každé věci objevit to, co pochází od Boha a co nás k němu přivádí. V důsledku toho **tělesný a smyslový člověk musí ustoupit, přenechat místo člověku duchovnímu**, oduševnělému. Je to hluboký proces spojený s vnitřním úsilím. Ten pak podporován Boží milostí přináší obdivuhodné plody.

Čistota srdce je tedy dána člověku jako úkol. Musí ustavičně vynakládat úsilí, aby se postavil proti silám zla, a to jak těm, které tlačí zvenčí, tak těm, které působí zevnitř a které nás chtějí odloučit od Boha. A tak se v lidském srdci odehrává ustavičný boj o pravdu a o štěstí. Aby v této bitvě zvítězil, musí se člověk obrátit ke Kristu. Je schopen zvítězit pouze tehdy, je-li posilován jeho silou, silou

jeho Kříže a zmrtvýchvstání. *Stvoř ve mně čisté srdce, Bože* (Ž 51,12), volá žalmista vědomý si lidské slabosti, protože ví, že nevystačí pouhé lidské úsilí, aby byl člověk spravedlivý před Bohem.

Draží bratři a sestry, toto poselství o čistotě srdce se dnes stalo velice aktuálním. **Civilizace smrti chce zničit čistotu srdce.** Jednou z jejich metod je, že zcela záměrně zpochybňuje tu hodnotu lidského chování, kterou definujeme jako ctnost čistoty. Je to obzvláště nebezpečný fenomén, jestliže cílem tohoto útoku jsou citlivá svědomí dětí a mládeže. Civilizace, která takto jedná, zraňuje a nakonec zabíjí korektní vztahy mezi člověkem a člověkem, je civilizací smrti, protože člověk nemůže žít bez pravé lásky.

Obracím se těmito slovy na vás všechny, kteří se účastníte dnešní eucharistické oběti, ale zvláště tímto způsobem je adresuji četným mladým lidem, kteří jsou zde přítomni, vojákům, kteří nastupují službu, a skautům. Zvěstujte světu *dobrou novinu* o čistotě srdce a příkladem svého života předávejte poselství civilizace lásky. Víím, jak jste citliví na pravdu a na krásu. Civilizace smrti vám dnes nabízí mezi jiným tzv. »volnou lásku«. Tímto druhem deformace lásky dochází k profanaci jedné z nejvzácnějších a nejposvátnějších hodnot, protože **prostopášnost**

Pokračování na str. 4

Tajemství maličkých

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Pojďte ke mně a učte se ode mne

Připoj se k proroku Zachariášovi a s jásotem vítej Krále, který k tobě přichází, aby ti přinesl pokoj. Oslavuj jej nejen za to, že potře a zničí všechny nepřátele pokoje, ale chval jej z celého srdce i pro způsob, jakým vítězí: že přichází *spravedlivý a pokorný*, nikoliv v moci a síle s vozy a koňmi, ale tíše, *na oslátku*, a přeče ničí válečné zlo a láme bitevní luk. Pros Ducha svatého, abys pochopil, v čem spočívá jeho síla, která *přemáhá svět*.⁽¹⁾

Svatý Pavel tě upozorňuje, že je to pro tebe velice důležité. Pokud chceš být Kristův, musíš mít *Kristova Ducha*.

Ale moc a síla tohoto Ducha, který *vzkřísil z mrtvých Ježíše Krista*, spočívá na zcela jiných základech, než na jakých si zakládá tělo a svět. Ten protiklad je tak veliký, že to zůstává pro člověka neproniknutelným tajemstvím.

A přeče si Bůh nechce nechat *tyto věci* pro sebe. Poslal svého Syna, aby dal poznat Otce *těm, kterým jej chce zjevit*. Ježíš nehodlá hledat pochopení pro důvěrná tajemství svého Ducha u těch, kteří si zakládají na tom, že se osvědčili jako moudří a rozumní. Jak to, že mu na nich nezáleží, že se dokonce raduje a děkuje Otcí, že *před nimi tyto věci skryl*?

To není diskriminace. Boží Syn může své tajemství zjevit jen těm, kteří jsou ochotni je přijmout, i kdyby se jim *to* zdálo sebevíce absurdní, a jsou také ochotni bezvýhradně následovat pokoru *Krále, který jede na oslím mláděti*.

Lidé mají od počátku tužbu vyrovnat se Bohu. Pokud *žijí podle těla*, chtěli by svou touhu uskutečnit tím, že se budou mocí a silou vyvyšovat nad druhé. Ale kdo si takto představuje Boha, nejen že ho nezná, ale sám zaujímá postoj, ve kterém jej ani nemůže poznat. Bůh už tím, že sestoupil mezi lidi jako syn člověka, představil se jako *tichý a pokorného srdce*. Pro *mocné a bohaté*⁽²⁾ však tichý a pokorný Bůh zůstane nepředstavitelný a nepřijatelný. Kdyby takovým moudrým a rozumným zjevil Bůh své tajemství, přivlastnili by si je a překroutili, jen aby se sami cítili velcí, mocní a silní.

Na koho se tedy může Ježíš obrátit, nechce-li zůstat mezi námi osamocen? Na ty, kteří nesmyslejí podle těla, na maličké, na ty, kteří platí za nerozumné a nemoudré, na prosté duše s upřímností a otevřeností dítěte, které svou moc nevidí ani nehledá u sebe,

ale v úplné a bezmezné důvěře a odevzdání tomu, *který je mocný*. Není snad skutečná a pravá moudrost ta, která vede k pravdě? Pravda však je, že sám v sobě jsi a zůstáváš před Bohem méně než maličký, bez ohledu na to, zda se k této pravdě přiznáváš, nebo raději živiš v sobě klamný dojem velikosti.

Přijmi vedení nejdokonalejšího Učitele a uč se u něho a podle něho být *pokorný a tichý*. Pokořuje-li tě člověk, chce se nad tebe vyvýšit. Bůh naopak tě pokorou neponižuje, nýbrž pozvedá ke své podobě. Učíš-li se pokoře, učíš se od Nejvyššího. Učíš-li se tichostí, učíš se od Nejmocnějšího. To jsou ony věci, které ti chce Pán zjevit. Neboj se přijmout Ježíšovo jho. Je-li určeno pro maličké, nemůže tlačit. Pokud tě přesto něco tlačí, pak je to proto, že stále nejsi ještě tak maličký, jak se ti patří. Je to tím, že příliš narostlo tvé sebevědomí a nemůžeš se vejít do jha pro maličké. A pokud tě přitom něco příliš tíží, není to jeho břemeno, ale všechno to, s čím se zbytečně vládíš: především pak tvé vlastní přebujelé já. Pros Ježíše, aby ti rychle dopomohl dorůst do stavu, kdy budeš opravdu jen jeho malou duší. Staneš-li se maličkým, naleznáš dokonalé *odpočinutí*, protože se můžeš vrátit tam, kde ti bude nejlépe: do Boží náruče, a co víc, až do bezpečí Božího lůna. Zde už tě nemůže nic ohrozit a zde ti také nikdy nemůže nic scházet. Znáš něco, na čem by sis mohl více zakládat? Nejbohatší přeče není ten, kdo má nejvíce, ale ten, komu nic neschází. Kdo se ti může rovnat, jestliže jsi tak ztracen v samém Bohu, že tvou moudrostí je jeho moudrost, tvou silou jeho síla, tvým bohatstvím sám Bůh?

Musíš však počítat s tím, že budeš potkávat ty, kteří nemohou pochopit, co se s tebou stalo. Budeš bolestně pociťovat, že moudré a rozumné na jedné straně a maličké na straně druhé odděluje něco jako nepřekonatelná propast. Přesvědčíš se, jak je marné všechno tiché a pokorné úsilí maličkých o pochopení a porozumění: moudří a rozumní jsou si jisti svým věděním, ale *zůstávají jim skryty věci*, které tak přesvědčivě prožívají právě malé duše. Má tě to přivést k pokorné a tiché úvaze o tom, co je nezasloužený dar. *Budu tě oslavovat, můj Bože, králi, každý den tě budu velebit a chválit jméno tvé po všechny věky*. Dej, ať všechny moje skutky *vypravují o slávě tvého království, ať mluví o tvé síle*.⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. J 5,4; ⁽²⁾ srov. Lk 1,52n

⁽³⁾ srov. resp. žalm 145

Liturgická čtení

1. čtení – Zach 9,9–10

Toto praví Hospodin:

„Hlasitě zajásej, síónská dcero, zaplesej, dcero jeruzalémská, hle, tvůj král k tobě přichází, je spravedlivý a přináší spásu, je pokorný a jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti. Zničí válečné vozy z Efraima, válečné oře z Jeruzaléma, zlomen bude bitevní luk. Národům ohlásí pokoj, bude vládnout od moře k moři, od řeky (Eufratu) až do končin země.“

2. čtení – Řím 8,9.11–13

Bratři!

Vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který sídlí ve vás. Nuže, bratři, nejsme vázání povinnostmi k tělu, že bychom museli žít, jak chce tělo. Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte záluďnost těla, budete žít.

Evangelium – Mt 11,25–30

Ježíš se ujal slova a řekl:

„Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otec nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit. Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

Ježíšovo učení

Celá Bible je Boží učení: ve *Starém zákoně* mluví Bůh ke svému lidu skrze patriarchy, soudce, krále a proroky a v *Novém zákoně* posílá svého Syna, vtělené Slovo, aby nám dal poznat Nejsvětější Trojici a její poselství lásky a slitovnosti. Ježíš se sám představuje: *Já jsem cesta, pravda a život, nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.* (Jan 14,6) Ježíš nám ukládá, abychom se navzájem milovali tak, jako on miloval nás (srov. Jan 15,12). *Zasazuje se o pravdu, protože ví, že pravda člověka osvobozuje* (srov. Jan 8,32) a vede jej k věčnému životu.

Ježíš nás dále učí modlit se a předává nám modlitbu *Otce náš*, ve které se před ním všichni stáváme bratry a sestrami.

Konečně nás Pán učí též třem božským ctnostem, které nám umožňují zachovat věrnost spásy přinesené Kristem: víře v Boha a jeho dílo, naději v jeho království a jeho návrat a láske k Bohu a bližnímu, abychom měli podíl na jeho slávě.

V Bibli a především v evangeliích jedná Bůh o víře, naději a lásce; pokouší se zasadit tyto tři velké ctnosti do srdcí svých apoštolů. Všichni ho však, žel, opustí pod křížem, kromě Jana. Přesto na ně sestoupí Duch svatý a otevře jejich srdce letničnímu dění; jejich srdce jsou navždycky změněna.

Víra je uznání Ježíše jako Syna Božího, Mesiáše a Spasitele, pravého Boha a pravého člověka, který pro blaho lidí zemřel a vstal z mrtvých. Věřit v Ježíše, Spasitele, a v moc jeho lásky, to je pro každého zárukou spásy. Ježíš vždycky požaduje víru, aby mohl jednat, protože chce, aby se lidské srdce vrhlo k jeho Srdci, aby je poznalo v plné síle jeho dobroty a milosrdenství, jeho, který bez přestání lidi zachraňuje a chce je opět uvést do stavu milosti. V evangeliu se najde mnoho příkladů tohoto druhu: kananejská žena,

oba slepci od narození, krvácející žena. Hlavní motiv Ježíše zní: „Jdi! Tvá víra tě zachránila!“

I v dnešní době nás Kristus učí. Činí tak prostřednictvím mystiků, mužů a žen, kteří se cele oddali Boží lásce a jsou uprostřed světa služebníky a služebnicemi jeho slitovné lásky.

Ježíš nás učí **věřit**: vyjevuje nám podstatu víry, její **dobrodiní** a konečně cíl této veliké ctnosti.

Poku jde o **POVAHU VÍRY**, svěřuje Pán sv. Kateřině Sienské, jak veliká je síla víry, která je okem duše a umožňuje jí vidět světlo a lépe chápat zář pravdy: „Služebníci už předem okoušejí věčného života. Dostává se jim ho patřením na dobro, které jim prokazují, a poznáváním mé pravdy. Toto poznání spočívá v chápání mnou prosvětleného oka duše. Zřetelníci tohoto oka je svatá víra, jejíž světlo umožňuje člověku správně rozlišovat a působí, abyste poznali a sledovali cestu a nauku mé pravdy, pravdy vtěleného Slova.“

K **DOBRODINÍM VÍRY** patří, že v člověku působí **velké ctnosti a připravuje ho plnit vůli Páně**. Je to královská cesta, jak se stát svatým. Pán potvrdil sv. Kateřině ze Sieny: „Moji služebníci mě poznávají, když na mě (s vírou) hledí; poznáváním mě milují; milující se stávají ničím a ztrácejí svou vlastní vůli. Jakmile ji ztratí, vezmou na sebe mou vůli a moje vůle není nic jiného než *jejich posvěcení*. Jejich srdce, cele proniknuté láskou k mé vůli, není zranitelné zkouškami života. Trpí ve svém těle, ale ne ve svém duchu, protože jejich vůle, která podléhá citům – ona vůle, která duši kalí a trýzní – je mrtvá. Když už neexistuje tato nízká vůle, mizí trápení; snášejí všechno s vděčností, těší se, když je zkouším, a netouží po ničem jiném než po tom, co chci já.“

Víra umožňuje opravdovým služebníkům Božím **čelit životním zkouškám**, ve všem **objevovat Boží vůli** a velmi intenzivně chápat **smysl** jeho spravedlnosti a jeho slitovnosti. Pán to řekl sv. Kateřině Sienské:

„Jsou-li příčinou jejich zkoušky lidé, nemoc, chudoba, rána osudu, odloučení od dětí či blízkých, snášejí tyto trny, které zemi způsobil hřích, se světlem rozumu a svaté víry. Jejich oči jsou upoutány na mne, který jsem nejvyšší Dobro, a nemohu chtít nic jiného než jejich dobro. Všechno, co se jim přihodí, je jim posláno z lásky, a ne z nenávisti.“

Poznání lásky, kterou k nim chovám, je vede k tomu, že zkoumají sami sebe a poznávají své chyby. Ve světle víry chápou, že každé dobro musí být odměněno a všechna pochybení potrestána a že i nejmenší chyba by si zasloužila nekonečný trest, protože byla spáchána vůči mně, který jsem nekonečné Dobro. Dívají se na to jako na projev přízně, že jsou za to potrestáni v tomto životě, který tak rychle ubíhá. Tak se zkroušeností srdce očišťují od hříchu a získávají zásluhy svou dokonalou trpělivostí.“

Víra umožňuje služebníkům Božím **poznat jed a nebezpečí** skrývající se za zářícím leskem pozemských věcí. Člověk se skutečně váže na statky a chce jich sobecky užívat; zapomíná na Stvořitele a postupně se stává otrokem bohatství a stvořených věcí. Pán vysvětluje sv. Kateřině ze Sieny nebezpečí duchovního oslepnutí a slabosti, jaké se vystavují ateisté a lidé vůči víře lhostejní. „Tito lidé krácejí jako slepci s holí tím, že tolik lpí na všem, čeho se dotknou. Protože jejich pohled je zatemnělý, vztahují své city jen k pozemským věcem; mylí se jako ti blázní, kteří jsou ošálení zlatem čiše, a nedbají na jed, který obsahuje. Když člověk vlastní všechny věci světa, jeho radosti, jeho potěšení,

a užívá nezřízené lásky – beze mne –, je jako štír: zepředu jako zlato, zezadu jed. Neexistuje žádný jed bez zlata, ani zlato bez jedu – to zlato ale uvidíme nejdříve a nikdo se nevyhne jedu, není-li osvětlen světlem víry.“

Pravá víra působí u člověka, že **pohrdá neřestí a miluje ctnost**. Pán řekl sv. Kateřině ze Sieny: „Všichni, kdo jsou osvětleni světlem víry, oddělují dvojsečným mečem jed hříchu od nenávisti k neřesti a lásky k ctnosti; ti, kdo jsou osvětleni jen světlem rozumu, získávají a vlastní zlato pozemských věcí, které si chtějí zachovat. Kdo však chce dosáhnout dokonalosti, odpoutá se od těchto statků, a to ve svém srdci a také svými činy, duchovně i skutečně; ti všichni se řídí radami mé pravdy.“

Víra **otvírá člověku oči a učí ho spravovat Boží statky s láskou** a s ohledem na svou spásu. Pán vysvětluje sv. Kateřině, jak máme vlastnit bohatství světa: „Když člověk vlastní světské statky, má je vlastnit s pokorou a ne s pýchou; má je vlastnit jako něco půjčeného, protože moje dobrota vám je daruje jen k užívání. Máte je jen potud, pokud vám je dávám; budete je uchovávat jen natolik, nakolik vám je nechám, a nechám vám je jen tak dlouho, dokud slouží k vaší spásy. Tak jich tedy máte užívat.“

Mystická nebo vlitá víra osvětluje duši vzhledem k nepochopitelné dokonalosti Boha. Světlem a vnímáním sebe sama dává Bůh duším, které ho pokorně a oddaně milují, aby jej nazíraly a chápaly. Sv. Magdaleně z Pazzi Ježíš říká: „Komunikaci s mým bytím vám vlévám tak hluboké, tak jasné, tak vroucí poznání mne, že už je to spíš vidění než víra. Tato znalost ve vás vyvolává nepřestávající úžas, z něhož vyvěrá niterná a nesmírná láska.“ (4. díl, 17. kap.)

Pokud jde o **CÍL** opravdové víry, **vede k mystickému sňat-**

ku lidské duše s duší Ježíše ve slávě. Ježíš to slíbil sv. Kateřině ze Sieny těmito slovy: „Zasnubuj se s tebou vírou.“ A v masopustní úterý, které předchází postní době, jí Pán odpověděl. Ten den se Kateřina postila a velmi horlivě a naléhavě opakovala modlitbu Pána: „I kdyby byla vaše víra jen jako horčičné zrnko, řekli byste této moruši »Vyrvi se i s kořeny a přesad' se do moře«, ona by vás poslechla.“ (Lk 17,5) Pán jí na to odpověděl: „Kvůli mně jsi od sebe daleko zahrála všechny marnosti tohoto světa a snažně jsi prosila; pohrdla jsi všemi rozkošemi těla, jen já jsem rozkoší tvého srdce. Proto jsem chtěl uzavřít slavnostní zasnoubení s tvou duší právě v této době, kdy se všichni ostatní ve tvém domě oddávají radosti hodování a oslavují své tělo... Já, tvůj Tvůrce a Spasitel, se s tebou zasnubuji ve víře, kterou máš zachovávat bez nejmenší újmy až do dne, kdy se mnou vejdeš na věčnou slavnostní hostinu... protože jsi vyzbrojena silou víry, budeš vítězně triumfovat nade všemi svými odpůrci.“ (Vie de la sainte, 2e partie, chap. 12, Ed. Lethielleux.)

Tato síla víry oduševňovala Martu Robinovou, Maxmiliána Kolbeho, otce Pia, Matku Terezu; teď chápeme velikost jejich díla, které není ničím jiným než velikostí Boha v nich.

Pravá víra působí obrácení a definitivně mění lidská srdce. Tak tomu bylo u Placida, pozdějšího sv. Eustacha, který se stal mučedníkem Církve. Placidus uslyšel v horách hlas a zvolal: „Ty, který ke mně mluvíš, dej se poznat, abych v tebe uvěřil!“ Pán se mu zjevil a řekl mu: „Slyš, Placide, já jsem Ježíš Kristus, který z ničeho stvořil zemi a nebe, který oddělil a utvářel neuspořádanou hmotu. Já jsem stvořil světlo a oddělil je od temnoty. Stvořil jsem slunce, aby za dne osvětlovalo zemi, a měsíc s hvězdami, aby ji osvětlovaly v noci. Uspořádal jsem roční období, dny a roky. Stvořil jsem člověka z prachu země. Objevil jsem se v těle na této zemi, abych zachránil lidské pokolení; byl jsem ukřižován a pohřben a třetího dne jsem vstal z mrtvých.“

Když slyšel tato slova, Placidus zvolal: „Věřím, Pane, že jsi to všech-

no udělal a že jsi přivedl zpět zbloudilé. Narovnej znovu padlé a vrať život mrtvým.“ Placidus se obrátil spolu se svou ženou a dětmi. Ostatně jeho žena slyšela hlas, který jí řekl: „Zítřejší ke mně přijdete – ty, tvůj muž a tvé děti – a poznáte, že jsem Ježíš Kristus.“ (Petit bollandistes, vie de saints.)

Víra v Boha dělá člověka šťastným, protože ho **orientuje k jeho cíli** a umožňuje mu **objevit smysl a krásu** jeho života. Ti však, kdo v Boha věří, ale nežijí svou vírou, jsou pro Boha jako **slepí**, kteří nijak nepůsobí pro jeho království. Svaté Kateřině ze Sieny sdělil: „Když člověk dosáhne rozumného věku, uchovávají si ti, kdo se cvičí ve ctnostech, světlo víry a žijí ctnostmi, které prospívají bližnímu... Ale ti nešťastníci, kteří poté, co dosáhli rozumného věku, neužívají světla víry, nepřinášejí žádné ctnosti pro život milosti, ale jen mrtvé skutky, protože tyto skutky byly vykonány ve smrti hříchu a bez světla víry.

O těch se říká, že měli víru beze skutků a že jejich víra je mrtvá. Tak jako mrtvý nevidí, tak ani oko intelligence, jehož zřítelnice je zakrytá, nic nevidí. Duše se nezná, nezná hříchy, které spáchala, nezná dobro, které jí přináším. Nezná ani mne, ani sebe samu; nemá v nenávisti svou smyslnost, ale miluje ji a snaží se uspokojit její přání. Přitom koná mrtvé skutky a páchá mnoho smrtelných hříchů. Protože mě nemiluje, nemiluje ani to, co já miluji, to znamená bližního, a nemá zálibu v konání toho, co je mi příjemné.

Jejich víra je mrtvá, protože je bez skutků; vykonané skutky nijak neslouží věčnému životu, protože v nich není život milosti.“

Souhrnně můžeme říci, že víra žitá v lásce k Bohu a bližnímu podle Boží vůle přináší plody milosti a připravuje věrného křesťana na život milosti; pro věčnost přináší „sklizeň“ blaženosti a nádhery. Věřit a nemilovat, takový život však znamená smrt, možná navěky. Kristus nám to chce připomenout otcovskými radami, které dává mystikům. Otevřme oči svého srdce, abychom pochopili, že jeho slovo je pravda a vede k blaženosti, která je a bude jen v něm.

Francois Marie,
Maria heute 4/99

Jan Pavel II., Řím, 31. prosince roku 1980, apoštolský list „Egregiae virtutis viri“ (Muži mimořádných schopností):

„...Evropa je totiž, díváme-li se na ni z hlediska zeměpisného, abychom tak řekli, ovocem dvou živých proudů křesťanské tradice; k nim se připojují také dvě různé, ale současně v hloubi navzájem se doplňující kulturní formy...“

...po staletích rozdělení církve východní a západní, římské a cařihradské, byly dnes učiněny, počínajíc II. vatikánským sněmem, rozhodující kroky směřující k plnému společenství; a tak se domnívám, že vyhlášení svatých Cyrila a Metoděje za spolupatrony Evropy vedle sv. Benedikta odpovídá plně znamením naší doby...“

...když jsem tedy o tom nabyt patřičné jistoty a vše náležitě uvážil, ustanovuji a vylašuji tímto listem na věčné časy za nebeské spoluochránce celé Evropy u Boha Cyrila a Metoděje a povoluji jim všechny liturgické pocty a všechna liturgická privilegia, která podle práva patří hlavním patronům míst...“

✱ ✱ ✱

*Kaple i balvany nevhledné s tesaným křížem
váš spěch i zástavky cest vašich dosud zde značí,
dosud zde Velehrad čeká, dosud zní legenda zbožná...
A zástupy nesmírné jedenkrát rozproudí-li se,
až zvony, jež o Velikonocích do Říma letí, i zvony
na cerkvích a klášteřích rozsetých v rovinách pšeníc
jásotem společných svátků rozhlaholí se,
až východ a západ jak rameno pravé a levé
jednoho těla hostii společnou k nebesům zdvihne,
váš dík to bude i odměna za vaše strádání steré,
za vichinků bodavé záští,
za žízeň a žalářování, za žal,
že roztrhli úděl váš, roztrhli suknicí nesešivanou,
že krev dosud mokvá na místech trhliny dávné, vlk vyje
a rozprchlé stádo potomků sirých jen drobečky sbírá
spadané ze stolu hostiny vaší...“*

Jan Zahradníček, Korouhve

Zmrtvýchvstalý si přišel pro mne

Yvonne se narodila ve Francii r. 1949 jako druhá ze tří dcer Petra a Marie-Jany Satabinových. Otec v sobě nesl hluboká zranění z války v Indočíně. Po opakovaných protialkoholických kúrách upadl do hluboké deprese, která poznamenala každodenní život celé rodiny. Yvonne jako dospívající byla veselá dívka, která ráda zpívá, a pozvedávala všechny na duchu. Byla okouzlená uměním a módou. Její nespoutaný život však dělal těžké starosti matce, která ji jednou vážně varovala: »Budeš-li tak žít dál, skončíš jednoho dne jako prostitutka!« Začala prožívat chvíle rozčarování a znechucení životem. Když jí bylo 15 let, bylo jí jasné, že musí odejít z rodného města. Rozhodla se, že odjede do Paříže, kde se jí ujala jedna z jejích tet. Na znamení, že začíná nový život, změnila své jméno na Estelle.

Od štětce k injekční stříkačce

Toužila věnovat se konečně tomu, o čem snila od mládí: výtvarnému umění. Protože neměla potřebnou průpravu, nepodařilo se jí dosáhnout přijetí na umělecká studia. Na radu své tety se dala zapsat do školy pro ošetřovatelky a získala státní stipendium. Sní o práci mezi starými a opuštěnými lidmi, ale dostala místo na oddělení novoro-

zenců v renomovaném Neckerově ústavu v Paříži. Tráví mnoho nocí s nemluvnaty a křtí ta, která se ocitají v nebezpečí smrti. Její radostná obětavost vyvolává pozornost druhých, zvláště u mladého personálu, se kterým vyjíždí o nedělích za město. »Estelle uměla být šilená,« vzpomíná jedna z jejích kolegyň, »vymyslela si např. večerní odjezd k moři, abychom mohly přivítat vycházející slunce. Vzpomínám si, že jsme se jedné noci vydávaly na hřbitově za duchy. Velice ráda improvizovala...«

V době prázdnin pomáhala organizovat zájezdy do hor pro nejubožejší děti. »Byla opravdovou ošetřovatelkou a jednala s chlapci zbavenými rodin opravdu mateřsky. Věděla dobře, co znamená rodina, protože rodina byl Estellin ,velký problém',« vzpomíná jedna z jejích spolupracovnic. Estellino povolání pomalu krystalizuje: ví, že touží odejít k nejubožejším, neopuštěnějším, k umírajícím... Nechce však vstupovat do nějakých struktur. V tom se projevuje zvláštní rys jejího charakteru – nezávislost. V r. 1966 vstupuje její sestřenice a nejbližší přítelkyně do společenství *Foyers de Charité* (Společenství křesťanské lásky), které vzniklo z podnětu Marty Robinové. Estelle spěchá za přítelkyní a stráví s ní několik dní v tiché modlitbě. Hledá odpověď na palčivou otázku o své budoucnosti. »Měla jsem dojem, že jsem v prázdnotě, v nějaké temné dolině, nedokážu přijmout konkrétní rozhodnutí. Prosila jsem usilovně Pána Ježíše o nějaké světlo. Někdo mi tehdy řekl, že by bylo dobré, kdybych navštívila Martu.«

K Martě Robinové, připoutané k lůžku a již několik let slepé, poznamenané stigmaty utrpení a živé padesát let jedině Eucharistií, přicházelo mnoho osob, které hledaly oporu v modlitbě, radu, posilu... Každý si

odnášel ze setkání s Martou něco neobyčejně cenného, každého okouzila neobyčejnou prostotou, pokojem a dobrotivostí. »Když jsem jí vylíčila všechny negativní stránky povolání ošetřovatelky,« vzpomíná Estelle, »Marta nejdříve chvíli mlčela

disko Foyers. Vedení nemocnice v Liberville, hlavním městě Gabunu, ji chce pověřit odpovědnou funkcí na dětském oddělení, protože má velké zkušenosti z práce s novorozenci. Odmítá tento návrh na vysoce placenou funkci a sama touží jít tam, kde je potřeba největší. K překvapení svých představ-

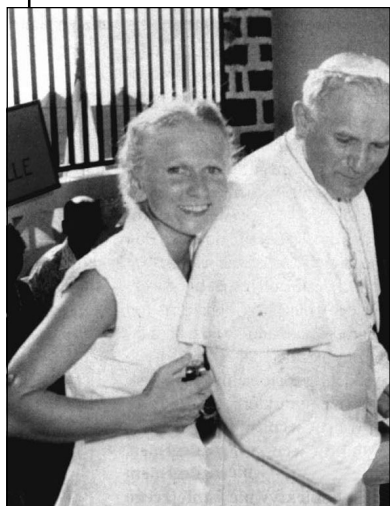
a pak začala hovořit o velikosti úlohy ošetřovatelky a jejího povolání dávat Ježíše nemocným lidem. Jak jsem naslouchala jejím slovům, cítila jsem, jak ve mně narůstá radost. Když jsem odcházela, měla jsem skutečně chuť tančit a opakovala jsem Bohu: Jestliže chceš, abych zůstala ošetřovatelkou, dávám ti své ANO!«

Moje poslání

Po pěti letech kontaktů se zdravotní službou ve věku 26 let opouští Paříž a vstupuje do společenství *Foyers de Charité*, ve kterém laici usilují o ideál bliženské lásky. Brzy nato ji posílají do jednoho z domů Foyers v africkém Togu. Po roce a půl se vrací do Francie, ale brzy nato dostává nabídku odjet znovu na černý kontinent do Gabunu, kde právě vzniká nové stře-

ných si vybírá málo placenou práci v bloku »Batoula«, kde leží samí starci. »V jedné místnosti umírali dva nemocní, zcela opuštění, po kterých lezli červi. Zeptala jsem se lékaře, proč jsou úplně bez péče, a on mi odpověděl, že v Africe náleží tato péče rodině a ne ošetřovatelkám. Ale protože rodina nepřicházela, řekla jsem si, nedá se nic dělat, je to úkol pro mne. Lékař si myslel, že nejdéle po dvou týdnech toho nechám, protože tam nebyla ani tekoucí voda, ani prostěradla na výměnu.«

V nemocnici panuje doslova nouze. Nemocní dostávají stravu jednou denně, a ta se skládá z půlky »pomazané« žemle. Když po několika dnech konečně přijde voda, hlavním zaměstnáním Estelle je umývat nemocné, kteří neovládají své fyzi-

logické potřeby. Říkají o ní, že »ztratila čich«, protože jen ona to vydrží sklánět se nad strupy, které je třeba strhnout, aby se tělo začalo hojit. Po skončení této práce následuje modlitba a rozjímání nad Božím slovem. Angažuje všechny své známé a sbírá potraviny i oblečení pro své svěřence. »Od těch dvou začalo sbírání darů a potřebných prostředků, abychom mohli založit nové oddělení, na kterém by ti ubožáci mohli důstojně zemřít v Pánu.«

Díky pomoci Marty a přátel z Francie Estelle se svým vrozeným talentem pro zkrášlování proměňuje nemocniční blok, maluje zdi živými barvami a zdobí je velkými ikonami. *Nášel jsem tu nebe na zemi*, vypráví o tom nadšeně Daniel Ange. Sama Estelle se přiznává, že »na celou nemocnici se vylévá ta radost, která tryská z nemocných našeho oddělení... Každé ráno je zasvěcují Neposkvrněnému Srdci Panny Marie... to je celé tajemství naší radosti!«

Ejhle, člověk!

V sousedství je psychiatrické oddělení, ze kterého se ozývají výkřiky šilenců přikovaných v poutech. Estelle sbírá vnitřní síly a rozhodne se vstoupit do kobek, do kterých se nikdo neodvážil ani nahlédnout. Nemocniční kněz otec Sillard vypráví: »Jednoho dne požádala Estelle o klíč k místnosti, kde byl k řetězu přikován „vzteklý

blázen“, jak mu říkali. Nikdo už ani nevěděl, kde klíč je, tak dlouho ty dveře nikdo neotevřel. Po dlouhém hledání se klíč našel, otočil se v zámku, ale dveře se nehnuly. Blokovala je rez. Když se konečně podařilo dveřmi pohnout, všichni hnusem ucoupli... Jen Estelle vstoupila dovnitř. Uvnitř viděli člověka. Seděl a nohama si přikrýval zbytky pokrmu na podlaze. Dostával sice denně potravu, ale ne na misce, žádnou neměl, jen mu ji vhodili zamřížovaným otvorem dovnitř. Vynechme raději další podrobnosti... Kdosi navrhl, že by mu měli dát pro jistotu uklidňující injekci. Jiní radili, aby mu nesnímali pouta. Ale Estelle, ačkoliv se třásla, šla k němu a sňala mu pouta. Všechny zvědavce požádala o lopatu, metlu, vodu a džber. Umyla nešťastníka, vyčistila podlahu a uvedla místnost do pořádku. Několik hodin později jsem šel kolem. Nebylo tu po té události již ani stopy, Estelle jako by zapomněla, že udělala něco mimořádného. Pomyslel jsem si: To je žena! I kdybych byl fyzicky schopen udělat něco podobného, morálně bych se asi nedokázal zachovat jako ona. Zahmul bych blátem všechny, kteří jsou odpovědní za takový stav, a vyčetl bych jim trestuhodný zločin... A ona – ani slovo výčitky, ani jedna poznámka na adresu lékařů a ošetřovatelů... Nepožadovala vůbec ani žádné vysvětlení. Pochopil

jsem, v čem spočívá rozdíl mezi námi...«

Pod modrým pláštěm

Neúnavná, ziskavá povolení ke vstupu do cel v hlavním vězení v Liberville. Přepravuje na své oddělení nemocné a umírající vězně. »Je třeba vidět Estelle, světlou blondýnku, krásnou, štíhlou...«, vzpomíná svědek té akce, »uprostřed nebezpečí, jaká na ni ustavičně číhala ve vězeňských celách. Kolik nebezpečných zločinců jí mumlalo o lásce, ale nikdo se jí neodvážil ani dotknout.« Pro samotnou Estelle to byla výtečná příležitost k růstu v důvěře k Matce Boží, které zcela světila svou osobní bezpečnost. Její rozhodnost a klid ukáží ty, kterým pomáhá, a to je nejzřejmější při společné modlitbě růžence a rozjímání nad Božím slovem. Strhává na sebe stále větší nenávisť domorodých fetišistů a čarodějů, kteří se těší velké vážnosti mezi domorodci praktikujícími animismus. Estelle přepravuje do »Batouly« nemocné posedlé satanskými silami v důsledku kontaktu s magií a čáry. Místní biskup jí povoluje provádět exorcismus. Při modlitbě podporované postem o chlebě a vodě uskutečňuje někdy obdivuhodná vymítání. Jindy, když se sama stane objektem fyzické agrese satana, vyzývá neúnavně Matku Boží, až se nemocný zcela uklidní. Všem svým svěřencům zavěsí na krk zázračnou medailku Neposkvrněné

Panny Marie. Příkladá jí k ústům těm, kteří umírají a už není čas jim vykládat o věčnosti...

Nezapomeň říct Ježíši

Její oddělení je již příliš těsné a není s to pojmout všechny, kteří jsou ochotni se společně modlit. V r. 1983 dostane povolení, aby zřídila kapli Sedmiboletné Panny Marie v nevyužitě hale mezi Batoulou a psychiatrickým oddělením. Strážci kaple a ustavičnými adoratory eucharistického Ježíše jsou starci, kteří nemají kam jít. Bohužel v r. 1991 vedení nemocnice kapli zavřelo pod nátlakem rozjitiřných šamanů. Málokdo věděl, že v srdci dynamické a vždy se usmívající Estelle se odehrává vnitřní válka. Z důvodů svého zaměstnání prakticky celý čas pobývá mimo své společenství. Cítí sama, že se musí rozhodnout: buďto přijmout rytmus společného života komunity, nebo úplně opustit Foyers de Charité a pracovat zcela nezávisle. V roce 1983 přijíždí do Francie a účastní se v Ars modliteb v hnutí obnovy v Duchu svatém. Po návratu do Gabunu s biskupovým požehnáním utváří skupiny charismatické obnovy. Její angažovanost ji vzdaluje od společenství. Nyní se opravdu musí rozhodnout. Odjíždí do Francie a uzavírá se na dva měsíce v poustevně a modlí se o dar rozlišování. Zmítána pochybnostmi ubytuje

Pokračování na str. 8

Jan Pavel II. po šesté v Polsku

Šestá pouť Jana Pavla II. do Polska byla zatím jeho nejdelsí. Trvala 13 dní. Navštívil při ní 19 měst od Gdaňska přes Toruň, Bydhošť a Varšavu až po Krakov a rodné Wadowice. Počet jeho apoštolských cest světem se již blíží 90. Dráha, kterou urazil, již překročila 1 milion km. Na tuto cestu měla bezprostředně navázat krátká návštěva Arménie, ale vzhledem ke krátkodobému stavu zvýšené teploty byla tato cesta nakonec odložena.

Za svého dvacetiletého pontifikátu strávil cestami mimo Vatikán více než rok a půl. Požehnal při nich 30 miliónům věřících v takřka 120 zemích světa, z nichž některé navštívil opakovaně. Obrací se přitom jak k širokým zástupům, tak k hlavám států, volá po spravedlnosti a respektování lidských práv, napomíná diktátory, posiluje pochybující, vrací naději trpícím. Setkal se s 550 hlavami různých států a stal se doslova gigantem světové politiky. Objeví se všude tam, kde jej potřebují. Svě poslání chápe jako službu důstojnosti lidské osoby. Lidská práva chápe jako základ křesťanské civilizace, která ovšem není myslitelná bez samotného Krista.

Jeho poslední cesta do vlasti je významná nejen délkou trvání, ale také počtem osob povýšených k úctě oltáře. Do počtu blahoslavených připsal tentokrát 111 osob a jednu přiřadil do zástupu svatých. Počet osob, které prohlásil za blahoslavené, tak překročil 900 a počet prohlášených za svaté se přiblížil ke 300 (mezi ně patří také Anežka, Jan Sarkander a Zdislava).

Vůdčím mottem jeho promluv bylo tentokrát postupně osmero blahoslavenství z horského kázání našeho Spasitele. Dotkl se všech stěžejních otázek a palčivých problémů jednotlivců i společnosti. Jeho slova nejsou adresována jen jeho rodákům nebo pouze věřícím, ale jsou určena lidem celého světa. Nejvýznamnější části jeho homilií a projevů přineseme postupně na stránkách Světla.

ZMRTVÝCHVSTALÝ SI PŘIŠEL PRO MNE – pokračování ze str. 7

se tajně v domě společenství Blahoslavenství. V průběhu modlitby obdrží vnitřní vidění: několik jejích nemocných ji vyzývá k návratu... Neočekávaně obdrží list od svého biskupa v Gabonu, který ji vyzývá, aby se ujala apoštolátu. Řada dalších znamená jí po měsících přiměje k vnitřnímu návratu na »správné místo«. V Liberville najde své nemocné a ubohé šilence, jak se již měsíce modlí růženec a prosí Matku Boží, aby se jim vrátila Estelle, která je tak tajně opustila. Biskup jí najde místo k bydlení a svěruje jí natrvalo eucharistického Krista. V jejím pokojíku je jen rohož na spaní, regál, několik ikon a svatostánek ustavičně vyzdobený květy. Opět se sklání nad nemocnými, ve kterých poznání lidské dobroty znovu probouzí vědomí lidské důstojnosti. Objevují, že mohou být užiteční pro jiné trpící a ukřivdění. Svěřenci Estelle vytvářejí zázračný řetěz lidské solidarity: kulhavý vodi slepce, odsouzený na doživotí je apoštolem Božeho milosrdenství, čekající na smrt bdí u hlav jiného, který umírá před ním. Estelle jim vypráví o novém životě s Ježíšem v nebi. **»Je pravda, že Maria mi dává milost, abych je připravila na poslední okamžik, a podkládá mi příhodná slova. Potom je svěruji v adoraci Pánu a věřím, že on všechno působí...«** Když se loučí s umírajícím, volá k němu: **»Až budeš nahoře, nezapomeň říct Ježíši, aby si brzy přišel také pro nás.«**

Zesnulí jsou pochováni v barevném šatu mezi mnoha květy s veškerým přepychem rodinné kultury. Estelle opakuje: **»On je šťasten v Božím království a my, kteří jsme na zemi, obraťme se, dokud je čas.«**

Držme hořící lampy

Biskup, který sdílí její přesvědčení o nezbytnosti vytvořit místo pro nemocné a bezdomovce, přidělí jí část církevního pozemku. Povzbuzuje k rozvoji charismat uzdravování, vymítání a napomínání. Pod jejím patronátem vznikají evangelizační skupiny, které hlásají evangelium v odlehklých koutech hlavního města. To jsou léta, kdy Estelle putuje do Medjugorje a celým srdcem odpovídá na výzvu dvou postních dnů v týdnu o chlebě a vodě. Ačkoliv je ne-

obvykle dynamická a pohyblivá, umí setrvat bez pohybu desítky minut v tiché adoraci, schoulená do klubka na podlaze.

Zkrátka je nutno zbudovat sál Božeho slova pro mládež, která přichází ve stovkách na její výklady. Počátkem roku 1990 hrozivě vzrůstá počet nakažených virem HIV. Estelle neúnavně sbírá sirotky, jejichž matky zemřely na AIDS. Utrpení dětí v ní vyvolá nový druh soucitu, který dává jejím gestům skutečně mateřskou citlivost. Srdce oddané těm nejmenším nezapomíná na umírající, každý den dochází nejméně k jednomu úmrtí. Stává se, že někteří umírající jí plivají do tváře, protože dosud nepoznali nic jiného než svůj kmenový animismus. Když je Estelle prosí, aby se svěřili Božím milosrdenství, nakonec kapitulují a usínají navždy uklidnění její přející přítomností a trpělivou modlitbou. Nerovná válka proti AIDS, četná veřejná vystoupení na obranu těch nejubožejších, bezradnost vůči smrti nevinných dětí a řada jiných těžkostí, to vše působí, že se její síly vyčerpají. Nastoupí záchvat vysoké horečky vyvolané malárií. Na poslední rekolekci o Velkém pátku 1995 obrací se Estelle ke své černé přítelkyni Colette: **»Tyto Velikonoce budou jiné než předešlé... Vzpomínáš si, že jsem vždy toužila po tom, abych zemřela o Velikonocích, aby si pro mne přišel sám Zmrtvýchvstalý Ježíš a vzal mě do svého Světla? Držme hořící lampy.«** Ona, která volala za umírajícími: **»Ježíši, přijď brzy pro nás!«,** byla vyslyšena od OČEKÁVANÉHO v noci na Velikonoční pondělí 18. května. Bylo jí 46 let. Tělo Estelle oděné do květů Gibonu bylo uloženo vedle těl chorých, ubohých a nešťastných šilenců, kteří svátečně oděni čekali na ni na věčné hostině KRISTA KRÁLE.

Ondřej Trojanowski, Paříž

Modlitba křesťanských rodin od Pia XII.

Ó svatá Rodino, pozemská trojice, Ježíši, Maria a Josefe, vy jste vznešeným vzorem a vychovatelem křesťanských rodin, k vám se utíkáme, nejen abychom se zbožným rozjímáním o vašem láskyhodném příkladu posilnili, ale abychom si také vyprosili vaši ochranu a abychom vám slíbili stálou věrnost na cestě, kterou nám ukazujete.

Váš pokoj, váš nenarušitelný klid a spokojenost jsou balzámem pro naše zraněné duše uprostřed nesnázi života, který je stále nestálější a obtížnější. Jste pro nás svědky, že jen u domácího krbu, v pokladu a bohatství domácích ctností, kterým nás učíte, mohou najít naše srdce klid a štěstí, po kterém tak toužíme. Jak se však má křehká rostlina rodiny chránit před jedem nezřízených vášní, proti lstivým hnutím nezřízenosti, která se všude rozlévají, proti divokým útokům dnešního života, který by chtěl všechno povalit a zbořit! Jak jinak,

než když se vynasnažíme, aby vaše kořeny hlouběji pronikly do půdy křesťanské zbožnosti, když si jako vy budeme vyprošovat hojný proud božských milostí, především společným přijímáním svatých svátostí; když se budeme oduševňovat teplým dechem pravého ducha víry, který nám pomůže, abychom přemohli materialistický životní postoj; když všechny ratolesti rodiny spojíme poutem lásky, která by zahynula, kdyby nebyla nadpřirozená; když upevníme postavení rodiny pevným předsevzetím, že každý z nás bude plnit všechny povinnosti, které od nás vyžaduje řád pravé rodiny; když ji budeme podporovat při všech protivenstvích tohoto trpkého pozemského vyhnanství, ve kterém tak často chybí i vhodný domov a prostředky k životu.

Uprostřed zmatku, jaký vyvolává svobodomyšlné uvolnění myšlení od závislosti na řádu, prohlašujeme hlasitě a slavnostně, že posláním křesťanské rodi-

ny je být buňkou společnosti a základní buňkou církve; zavazujeme se, že každý na svém místě, jak rodiče, tak děti, se vši rozhodností uděláme všechno, co je v našich silách, aby se tyto ideály ve světě plně uskutečnily.

Pomáhej nám, svatý Josefe, který jsi obdivuhodným příkladem otcovství a obětavé starostlivosti, jakou jsi věnoval Spasiteli a svaté Panně ve věrném následování Božích zaslíbení; přijď nám na pomoc, Maria, ty nejlaskavější, nejvěrnější a nejčistější ze všech manželek, žen a matek; stůj při nás, Ježíši, který jsi byl ve všech věcech zářícím vzorem a příkladem a uměl jsi být nejposlušnější ze všech dětí. Vy všichni tři buďte nám stále nablízku v hodinách veselých i smutných a těžkých, při naší práci i při našem odpočinku, v našich úzkostech i v našich nadějích; buďte nablízku těm, kteří na svět přicházejí, i těm, kteří svět ve smrti opouštějí.

Vyproste nám, aby naše domovy byly svaté podle vašeho příkladu, aby se staly pro všechny školou ctností, jistou cestou k oné věčné blaženosti, kterou

očekáváme v plné důvěře od vašeho prostřednictví a vaší přimluvy. Amen.

Překlad -lš-

ČISTÉ SRDCE – pokračování ze str. 2

není ani svoboda, ani láska. *Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozoznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohulibé a dokonalé* (Řím 12,2), napomíná nás sv. Pavel. Nebojte se žít proti mínění módy a návrhům, které jsou v rozporu s Božím zákonem. Odvaha víry stojí mnoho, ale vy nesmíte ztratit lásku! Nedovolte nikomu, aby z vás udělal otroky! Nedejte se svěst přeludy štěstí, za které byste museli zaplatit příliš vysokou cenu, cenu často nezhojitelných ran nebo dokonce cenu zkaženého života jak vlastního, tak života těch druhých! Chci vám zopakovat to, co jsem již jednou řekl mladým na jiném kontinentě: »Jen čisté srdce může plně mi-

lovat Boha! Jen čisté srdce může unést až do konce a do hloubky velký úkol lásky, jakým je manželství! Jenom čisté srdce může naplno sloužit druhým. Nedovolte, aby vám zničili vaši budoucnost. Nenechte si vyrvat bohatství lásky! Upevněte svou věrnost, věrnost vašich budoucích rodin, které budete utvářet v Kristově lásce.« (Assuncion, 18. 5. 1988)

Obrácím se na naše polské rodiny, na vás, otcové a matky. Je třeba, aby rodina zaujala pevnou pozici v obraně na stráž rodinného prahu, v obraně důstojnosti každého člověka. **Chraňte své rodiny před pornografií**, která dnes proniká nejrůznějšími formami do lidského vědomí, zvláště u dětí a mládeže. Chraňte čistotu mravů u svého

domácího krbu i ve společnosti. Výchova k čistotě je velkým úkolem evangelizace, který dnes stojí před námi. **Čím čistší bude rodina, tím zdravější bude národ.** A my chceme zůstat národem hodným svého jména a svého vlastního křesťanského povolání. *Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.* (Mt 5,8)

Upřeme svůj pohled na Neposkvřněnou Pannu z Nazareta, Matku krásného milování, která doprovází lidi všech dob a zvláště dnešní doby na *putování víry* do Otcova domu. Proto Maria, Matka Ježíšova, které bylo nejplnějším způsobem zjeveno tajemství Kristova božského synovství, musela z dálky přijímat tajemství Kříže: *Synu, proč jsi nám to udělal? Tvůj*

otec i já jsme tě s bolestí hledali. A on odpověděl: Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že musím být v tom, co je mého Otce? Ale oni těm slovům neporozuměli (srov. Lk 2,48-50). Ježíš k nim hovořil o svém mesiášském poslání.

Dříve než to člověk pochopí, učí se *s bolestí v srdci* ukřižované Lásce. Proto musí, jako Maria, *uchovat všechno věrně ve svém srdci* (srov. Lk 2,51), všechno to, co říká Kristus, a zůstane-li věrný Božimu volání, pochopí u paty Kříže nejdůležitější věc, že totiž pravá láska je pouze ta, která je spojena s Bohem, který je Láska.

L'Osservatore Romano
13. 6. 1999, překlad -lš-
Zvýraznění redakce Světla

»Pravdy každému přejte«

Při své poslední návštěvě Polska věnoval Svatý otec zaslouženou pozornost četným mučedníkům, kteří svou krví zavraždili Polsko jak v době minulé, tak ve dvacátém století. V Sandoměři připomněl mučedníky ze 13. století, povražděné tatarskými hordami, a ve Varša-

**Mučení cisterciáků
ve Zlaté Koruně,
obraz od Fra Tadeáše
Schneeggera († 1800)**

vě pozvedl ke cti oltáře 108 mučedníků, obětí nacistického teroru. Je mezi nimi jedna řeholní sestra původem z Ostravy-Vítkovic, Marie Antonína Kratochvílová. Ta by ovšem měla patřit nejen mezi 108 polských

Pozůstatky 700 masakrovaných katolíků v Mohelnici

mučedníků, ale i mezi početné mučedníky české, na které bohužel dosud nebylo tak zřetelně pamatováno. Jan Pavel II. proto uložil biskupům jednotlivých zemí, aby tak co nejdříve a veškerou pečlivostí učinili.

Naše země však byla hojně zavražděna krví mučedníků i v dávné minulosti. K těmto mučedníkům se však chováme ještě méně pozorně než k mučedníkům z doby nacismu a komunismu. Zatímco oni projevíli svou statečnost až k prolití vlastní krve, my zbaběle couváme před pouhým ideologickým tlakem mystifikovaných dějin.

Pro většinu českých katolíků i nekatolíků je sotva známé, že máme celou řadu mučedníků z řad světských i řádových kněží i laiků, kteří položili svůj život za víru již v době předhusitské, jak tomu bylo například v Olomouci, kde markrabí Prokop dal zpusťolit olomoucký sídelní chrám, kanovníckou rezidenci a mnoho kněží týral a umučil. Málokdo ví o útisku a obětech kartuziánů, kteří se jako první postavili od samého počátku proti šířícím se Wiklefovým bludům, které se pro naše dějiny i pro naši zemi nakonec staly tak osudnými. Stejně tak se mlčí o kněžích, kteří byli zbiti, zmrzačeni anebo usmrceni, protože odmítli za interdiktu vyhlášeného nad Prahou kvůli Husovi konat zapovězené bohoslužby.

Svátek apoštolů slovanských sv. Cyrila a Metoděje se dostal

u nás v r. 1863 do sousedství výročního dne Husovy smrti.

Je to sousedství více než výmluvné. Poutníci, kteří v hojném počtu navštěvují velehradskou baziliku, mohou v její klenbě spatřit fresku z r. 1772, zobrazu-

jící umučení sedmi velehradských cisterciáků nedakonickými husity, k němuž došlo v únoru 1421. V původním hlavním oltáři velehradské baziliky je jako zvláštní relikvie zasazen kámen, na kterém byli uprostřed chrámu upáleni. Další cisterciácké kláštery posvěcené krví mučedníků

**Lebky sedleckých řeholníků rozbité husitskými cepy
(kostnice sedlecká)**

jsou např. Zlatá Koruna, Osek a Zbraslav. Své mučedníky z doby husitské mají augustiniáni v Jaroměři, benediktníni v Břevnově, dominikáni u Jaroměře a kartuziáni v Sedlci. Město Mohelnice leželo půl století v rozvalinách a v nich položilo za svou víru život 700 katolických křesťanů. To není minulost, za kterou by se měli katolíci stydět a bázně ji skrývat, naopak, je to minulost, jejíž náležitá připomínka a úcta k těm, kteří vydali nejvyšší svědectví víry, by spolu s jejich přímluvami mohla výrazně přispět k rozkvětu a povzbuzení víry i řeholního života.

Když byli v říjnu 1926 blahověčeni mučedníci Velké francouzské revoluce, napsal pražský list »Čech« a po něm i »Naše listy«: »Mohou-li mít Francouzi své blahoslavené z doby Velké revoluce, proč by jich nemohli mít Češové pro krvavou revoluci husitskou?« Český episkopát tehdy pověřil P. Augustina Neumanna OSA, aby sebral všechny potřebné doklady a ukázal tak katolické veřejnosti možnost přispět více k poznání mýty zatemněné mi-

nulosti i možnost zahájit beatifikační proces českých a moravských mučedníků XV. století. Neumannova dokumentační studie opatřená imprimatur opata Bařiny i biskupa Karla vyšla v Hradci Králové r. 1927 pod názvem *Katoličtí mučedníci doby husitské*.

Z lidského hlediska se může zdát, že připomínka těch, kteří

v minulosti neváhali položit život za svou katolickou víru, může narušit ekumenické vztahy. Ale to je pohled spíše povrchní. Komu více záleží na odpuštění, smíření a pravé jednotě než těm, kteří si do běla vyprali roucho v Beránkově

**Pamětní deska děkana
Hynka z Ronova
upáleného v dubnu 1421
za kouřimskou branou**

krví? Nechybí nám právě jejich přímluva a veřejné uznání jejich oběti, abychom došli milosti u Boha a byli konečně jedno, jako Syn a Otec jsou jedno?

Když se podíváme věčně a bez předsudků na minulost i současnost, těžko najdeme ně-

Heřman Josef

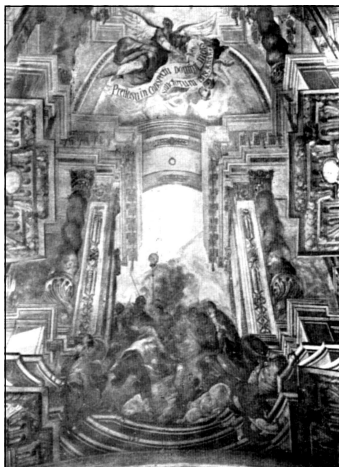
Vilém Hünermann

XLVIII.

koho, kdo by se mohl oprávněně pokládat za dědice husitů. Jejich kult se stal spíše jen symbolem odporu proti katolické církvi a symbolem uměle vytvářené národní hrdosti. Ale jejich skutečnou ideologii nikdo nevyznává a ostatně málokdo ji vůbec po pravdě zná. To, co se doopravdy dělo u nás a v našem sousedství v 1. polovině 15. století, lze totiž stěží považovat za boj za pravdu a svobodu svědomí.

Návrh, aby se katolická církev omluvila za křížácké výpravy proti husitům, je tedy třeba řádně zvažovat z obou stran. Než by k tomu vůbec mělo dojít, musíme si s veškerou poctivostí vyjasnit celou historickou skutečnost a vypořádat se konečně upřímně a poctivě se všemi proticírkevními mýty z dob obrození, národního romantismu, meziválečného bezbožectví podle hesla »Los fon Rom« (pryč od Říma) a nejnoveji pak komunismu, jehož marxističtí historikové dali celé husitské revoluční legendě svou rádobu »vědeckou« korunu. Jestliže se o nás říká, že jsme národem švejků, který neví, či je, není to také proto, že žijeme z mystifikací a deformací své vlastní minulosti?

-vu-

Freskový strop hlavní lodi velehradské baziliky: nájezd husitských bojovníků v roce 1421, kteří zmařili život velehradského opata Jana a čtyř řeholníků a vyplenili poklad klášterní knihovny

„Netopýři vylétají z věže,“ smál se Heřman Josef a v myslí se mu honily vzpomínky z mládí. „Ale proč zvoní zvony?“ Ještě více byl steinfeldský mnich překvapen, když jej sestry přivítaly s vonícími kadidelnicemi a zpěvem „Benediktus“: „Požehnaný jsi, který přicházíš ve jménu Páně.“

Oběma rukama se Heřman Josef bránil slavnostnímu přivítání.

„Jste na omylu, ctihodné sestry!“ křičel již z dálky. „Kolíňané mne přece nezvolili biskupem. Zvolili Heinricha z Molenarku!“

Pak srdečně pozdravil abatyši a všechny řeholnice, naposled sestru Eufémii, která byla celá bledá, protože ji opět sužoval ďábel. Pak začal Heřman hledat ve svých věcech, až našel dvě krásná červená jablka.

„Zde, sestro Eufémie, to je dobrá věc proti ďáblu!“

„Jablka?“ divila se sestra.

„Samozřejmě, člověk musí porazit nepřítele jeho vlastními zbraněmi!“ smál se kněz. „Ďábel svedl Evu jablkem, a když teď budete pilně jíst jablka, bude vše zase dobré.“

Sestra celá zčervenala, ale vděčně vzala ovoce.

„Měly byste sestru Eufémii více zaměstnávat na zahradě,“ obrátil se mnich na abatyši. „Čerstvý vzduch a čerstvé plody, to pomáhá proti zlým myšlenkám.“

„Ach, ale vždyť ona vyšívá tak krásná liturgická roucha!“ namítla ustaraně sestra Gertruda.

„Ano, a přitom má čas na všelijaké myšlenky! Ne, paní abatyše, ať zůstane u zemědělství.“

„Tak tedy dobře, vždyť nás to všechny bolí, když se tak trápí!“ ukončila debatu představená.

Večer mluvil Heřman Josef zcela spokojeně. Všechny oči byly upřeny na něj. I setra Eufémie byla ze srdce šťastná. Léčba jablky a radostí svatého Františka jí pomohla.

Druhého dne bylo nepříjemné chladno. V noci byla obloha plná hvězd a potoky se pokryly vrstvou ledu. I v klášterním kostele bylo mrazivo.

Jen jeden vypadal tak, jako kdyby se ho mráz netýkal – Heřman Josef, který sloužil mši svatou. Tak pomalu ještě nesloužil a po proměňování to již nešlo dál. Jako zkamenělý stál u oltáře, oči upřené na bílou hostii a jeho srdce volalo: „Dokonalou radost! Pane, dej všem lidem dokonalou radost!“ Kněz u oltáře zapomněl na čas a prostor. Neviděl nic kolem, jen tělo našeho Pána, a jeho srdce stále volalo: „Pane, dej všem lidem dokonalou radost!“

Sestry v lavicích byly již zmrzlé na kost. Heřmanovo zamýšlení trvalo hodnou chvíli. Mechtilda myslela na svůj vařící hrnec, u kterého by se ohřála. I ministrant u oltáře si třel zkřehlé ruce, až to nevydržel a zatahal kněze za ornát. Ten se vzpamatoval a pokračoval v bohoslužbě.

Po mši si všechny sestry stěžovaly na zimu, ale při teplé polévce na vše postupně zapomněly. Jen Eufémie vypadala pořád velmi šťastná – ďábel ji už určitě opustil.

CHVALOZPĚV

Sotva Heřman Josef dokončil mši, začal se třást zimou. Pak jej zas polilo horko, že mu vyskočil pot na čele. Sestry jej jako nemocného zabalily do přikrývek a uložily, i když se bránil, že chce ležet jen na dřevě a kameni. Pak přišla sestra Mechtilda

Ještě nikdy nesedělo násilí oblečené do lži tak pevně na trůně světa jako v naší době.

Albert Schweitzer

da s velkým hrncem horkého piva, které vnutily nemocnému. Heřman Josef se brzy začal potit. V horečce začal fantazirovat a sestra Eufémie, která se o něj starala, se nestačila divit, co vyprávěl o chudém Františkovi, hnědé kutně a dokonalé radosti.

Sestra Hildegunda, která rozuměla všemu kolem nemoci, zasmušile potřásala hlavou. „Tady se již nedá nic moc dělat! Snad kdyby byl mladší, ale je mu již dvaosmdesát!“

„Takže již není žádná naděje?“ ptala se smutně Eufémie.

„Musel by se stát zázrak, aby se uzdravil!“ odpověděla sakristiánka.

„To se tedy musíme modlit!“ řekla rozhodně Eufémie. Štěstí, že Heřman Josef naučil sestry modlit se růženec. Člověku v utrpení dělá dobře, když se může modlit, aniž by musel hledat slova. A řeholnice bez přestání posuňovala zrnka růžence mezi prsty.

Nemocný blouznil stále více. V divokých snech viděl opět kroužící světlo hvězd, které spatřil kdysi v zimě.

„Přicházejí zářící světla!“ vykřikl s očima široce otevřenýma. „Tisíce sluncí se dotýkají mého srdce. Bože, jak žhnou moje ruce!“

Sestra Eufémie chladila čelo nemocného vodou. Ale kněz se napřímil a řekl:

„Tam, to je kříž v plameňech! Pane, rozevři své paže! Vezmi mne na kříž!“ Udýchaně klesl nemocný zpět na postel. Ruku si držel na srdci a stále něco brumlal.

Růženec v rukou sestry Eufémie se nezastavil.

„Růženec má zvuk věčnosti,“ říkával často Heřman Josef.

Všechny sestry se bez přestání modlily za zázrak uzdravení.

Pokračování příště

Sestra Emmanuela píše

1. června 1999

Pochválen buď Ježíš!

Marisma, mladá, krásná, moderní Mexičanka, povoláním dekoratérka, vypráví: „Byla jsem velmi nezávislá a jako tolik mladých jsem dělala, co jsem chtěla. Ve svých 25 letech jsem se především snažila užívat života. Jednoho dne jsem s přáteli jela do kina. Nějaký mladík, očividně pod vlivem drogy, se přiblížil k autu. V ruce držel pistoli. Jeden přítel vykřikl: „Skloňme hlavy!“ Ale muž vystřelil, kulka prolétla sklem a já jsem se zhroutila. V nemocnici musel lékař vyjmout kulku z míchy. Zůstala jsem ochrnutá a necitlivá od poprsí po nohy, ale s trochou pohyblivosti v pažích. Po propuštění jsem se s tím člověkem musela konfrontovat před soudci. Nestoupala ve mně žádná nenávist; věděla jsem, že to nejlepší, co mohu udělat, je odpustit. Jeho rodina, velmi dobře situovaná, za mnou nikdy nepřišla, ani se neomluvila. Jelikož pistole patřila jeho otci, soudce je chtěl uvěznit oba. Vzepřela jsem se tomu. Nepřála jsem jim nic zlého.

Během rehabilitace jsem měla sen: Ježíš a Maria přišli ke mně a Ježíš řekl: „Uzdravuji tě.“ Mé srdce a mé tělo byly uchváteny tajemným impulsem. Myslela jsem, že jsem uzdravena. Ve skutečnosti uzdravení bylo duchovní, dostala jsem velikou milost: modlit se mnohem víc a mnohem líp. V tom snu měla Maria na hlavě korunu z dvanácti hvězd. Od té doby je ustavičně se mnou. Později mi někdo přinesl video o Medžugorje a já jsem poznala v madoně z Tihaljiny tu, kterou jsem viděla ve svém snu! Pokoj, který mi darovala, mi dal sílu zřeknout se toho, co mi bránilo růst v Bohu (alkohol a navštěvování jistých míst, kde člověk najde drogu a jiné škodlivé věci). Opustila jsem špatnou společnost. Nevá-

hala jsem už říkat svým přátelům: „Modlete se! Věřte v Ježíše, on může opravdu změnit váš život!“ Trpěla jsem při pohledu na to, jak míjeli Boha a Marii. Křesťané mi přišli říct: „Musíš jet do Medžugorje. Ježíš a Maria tam dělají mnoho zázraků.“ Rozhodla jsem se tam jet a samozřejmě, že jsem doufala ve fyzické uzdravení. Chtěla jsem být uzdravena raději Bohem než medicinou, abych byla znamením pro nevěřící.

V Medžugorje mi toto uzdravení nebylo dáno, ale obdržela jsem ještě větší milost: pochopila jsem, že jako mladá jsem žila v temnotách a že jsem mohla ztratit svou duši. Bůh použil úraz, aby mě přiblížil k sobě a otevřel realitám, o nichž jsem neměla potuchy. V Medžugorje Maria změnila mé srdce. Samozřejmě i nadále si přeji být fyzicky uzdravena, ale už to není nejpřednější. Naléhavé je, aby všichni moji přátelé znali Boha! Mám nyní veliké přání, věnovat svůj život modlitbě. Obětují své bolesti, aby mí přátelé byli uzdraveni z ateismu, z prázdnoty bez Boha a aby se chtěli radovat z toho, co znám já. To je má priorita a v ní nacházím ten největší pokoj. Přehnaná touha po uzdravení mě opustila.“

✱ ✱ ✱

Kvůli Kosovu nemá ubýt poutí, naopak! V r. 1992 bylo reálné nebezpečí, a řekli jsme: „Nepřicházejte, počkejte ještě!“ Ale dnes je to jiné: můžete přicházet. V sázce je mnoho. Posílat pomoc je dobré, ale je lepší vykořenit válku a nenávist, která ji způsobuje. Poutník, který v Medžugorje vykoření válku ze svého srdce, se stává mocným pro pomoc Kosovu! Nedovolme lháři okrádat svět o milosti, které Gospa nabízí!

Gospa nám říká: „Dělejte, co vám říkám, a nechte jednat Boha.“

P. Jozo byl udiven, když jsme mu při obědě ukázali „naléhavou výzvu“, která pod jeho jménem běžela po celém světě. Prohlásil: „Neznám pramen tohoto poselství, které je mi připisováno, ale jedna věc je zřejmá: Jestliže je výzva vázána hrozbou, jakou je možnost 3. světové války, přichází od individuí, která mají strach. Snaží se vpravit strach z pohrom do medžugorských poselství, zatímco do Medžugorje nepatří. Velice se raduji z každé výzvy k modlitbě a mým velkým přáním je, abychom se připravili na Výročí postem a modlitbou.“ V soukromí upřesnil: „Já jsem nežádal o devět novén k Božimu Milosrdenství, necitoval jsem data 18. 5. a 7. 8., nemluvil jsem o třetí světové válce! Proč ta potřeba přidávat strach k modlitbě? Nic není vzdálenější duchu Medžugorje než strach! Gospa nám nikdy nepůsobí strach!“

Drahá Gospo, s Tebou strach mizí, Ty jsi Matka a Královna Míru!

✱ ✱ ✱

15. června 1999

Pochválen buď Ježíš!

Liam Paentergast, předseda národního komitétu Medžugorje v Irsku, přivedl do Medžugorje tisíce poutníků. Vypráví:

„22. července 1987 se připojil k naší pouti Mons. Gaetano Allibrandi, apoštolský nuncius v Dublinu. Byl velmi šťasten ze svých pěti dnů v Medžugorje. Slavil mši sv. ve farnosti a setkal se osobně s vidoucími. Co na něho nejsilněji zapůsobilo, to byly večerní bohoslužby, horlivost věřících, zpěv a také modlitba vidoucího po zjevení. V září jel do Říma a byl překvapen, že ve státním sekretariátu na něho čekalo poselství Sv. otce: Sv. otec s ním chtěl mluvit! Tento typ poselství byl zcela neobvyklý. Jakmile ho Svatý otec uviděl, říká mu: „Dovídám se, že jste byl v Medžugorje. Vyprávějte mi všechno!“ Nuncius tedy vyprávěl, jak našel Medžugorje; vykládal mu o milostech, které tam

obdržel, a o vidoucích. Na závěr tohoto setkání vzal papež šest růženců a požehnal je, pak je svěřil nunciiovi s prosbou, aby každému z vidoucího od něj po jednom daroval. Po svém návratu zpět do Dublinu mě nuncius zavolał, protože věděl, že jedu do Medžugorje. Na nunciatuře mi dal těch šest růženců, abych je předal každému z vidoucího osobně. V té době byl farářem v Medžugorje P. Tomislav Pervan a ten mi pomohl setkat se soukromě s každým z vidoucího a předat růžence. Pochopil jsem to jako velmi pozitivní znamení, bezpochyby jediné znamení, které papež mohl dát ohledně Medžugorje.“

✱ ✱ ✱

Velký svědek Medžugorje se vrátil k Otci – otec Emiliano Tardif (71 let) – během exercicií pro 200 kněží v Cordobě (Argentina). Když se 8. 6. připravoval na mši svatou, dostal srdeční záchvat. Našli jej ležet na podlaze v jeho pokoji.

Otec Tardif byl spojen s Medžugorje v mnoha ohledech. Roku 1981, během exercicií pro kněze v Římě, předpověděl otci Tomislavu Vlašičovi, že sv. Panna jim sama přijde na pomoc. Měsíc nato začala v Medžugorje zjevení!

V r. 1983 přišel do Medžugorje spolu s jedním z mých bratří z komunity Blahoslavenství, doktorem P. Madre, a otcem Rancourtem. Dostali od Gospy soukromé poselství, které jim Marija předala po zjevení 24. srpna. P. Maria říkala, že

je sama pozvala na toto místo. Doporučovala jim šířit její poselství ve světě a hlásat jejího Syna Ježíše jako Pána a Spasitele. Ale den nato je komunisté zatkli. Důvodem obvinění bylo, že shromažďovali nesmírné davy! (Uskutečňovali jednu ze zdejších Mariiných proseb: modlit se za nemocné hlavně po mši svaté.) Byli uvězněni v Čitluku bez jídla a pití. Nejhorší však bylo, že nevěděli, jak dlouho zůstanou pod zámek. Byli propuštěni po jednom dni a vypovězeni ze země se zákazem pobytu na pět let.

Otec Tardif se několikrát vrátil do Splitu a do Medžugorje. Jeho služba soucítění s trpícími dobře ovlivnila ducha Medžugorje, kde Maria tolik pečuje o nemocné. Ona sama nemůže uzdravit, řekla to jasně už v roce 1983: „*Já nemohu uzdravovat. Bůh sám uzdravuje. Modlete se. Já se budu modlit s vámi. Postěte se, konejte pokání. Já vám pomohu, nakolik je v mé moci to učinit...*“ Přimlouvá se za nás u Boha. Mnohá uzdravení jsou udělena v Medžugorje, učíme-li se odevzdat do vůle Boží, pevně věřit, s vytrvalostí se modlit a postit se. To jsou čtyři rozhodující návyky, které je třeba dodržovat.

Měl otec Tardif předtuchu své blízké smrti? Jisté je, že už rok všude kázal, že je třeba se připravit na setkání s Pánem; a jeho blízcí tvrdí, že on sám se o to zvlášť snažil. A Bůh nám dává krásné znamení pro tohoto syna, který soustředil svůj život, svou službu a svá charismata na Eucharistii: přišel si ho vzít, když končil svou přípravu na mši svatou!...

Kéž bychom mohli učinit mši sv. naším životem a náš život mší svatou! A kéž Ježíš, lékař našich duší, dá povstat novým apoštolům, aby hlásali jeho lásku a těšili zarmoucené!

Drahá Gospo, Ty jsi „Rozhodnost Kristových svědků“, Ty jsi Královna apoštolů!

Sestra Emmanuela

KOSTEL ZAČLÁNĚL

Od doby, kdy byla v Indonésii v r. 1945 vyhlášena republika, bylo zde zpusťošeno 450 kostelů. Muslimové v jedné vesnici na západní Jávě protestovali, že nově postavený katolický kostel jim »začlání slunce«. Místní úřady v lednu kapitulovaly a daly kostel strhnout.

NÁSILÍ PROTI KŘESŤANŮM

Vláda v New Delhi předložila parlamentu seznam násilných činů, kterých se hinduisté dopustili proti křesťanům. Seznam obsahuje na sto případů, z nichž největší počet připadá na stát Gujarat. Ústřední vláda vyzvala předsedy místních vlád, aby zabránili dalším násilnostem.

KATEDRÁLA V KIJEVĚ

Městská správa Kijeva povolila ukrajinské katolické církvi, která je sjednocena s Římem, stavbu katedrály, církevního centra a biskupské rezidence. Sjednocená církev má na Ukrajině 1,4 mil. věřících.

ANGLIKÁNI PRO PAPEŽE

Oficiální anglikánsko-katolická komise podala návrh, aby anglikáni uznali papeže jako duchovní autoritu ještě dříve, než dojde k plnému společenství s římskokatolickou církví. »Římský biskup« má zvláštní úlohu »rozlišovat pravdu«, která by měla být uznávána všemi církvemi. Duchovní hlava anglikánské církve, arcibiskup George Carey, toto prohlášení uvítal, ale podle jeho názoru povede nicméně ke kontroverzím.

-sks-

POMOC OSN PODMÍNĚNA KONTROLOU PORODNOSTI?

Dr. Rafael Cerbera, děkan lékařské fakulty univerzity v Nicaragui, v otevřeném dopise vyjádřil svou nevoli nad návštěvou Nafisa Sadika, ředitele fondu OSN pro populaci. »Nechci, abyste využíval naši bídu

a nabízel nám peníze směnou za sterilizaci našich matek a nevinnou krev nenarozených dětí.« Podle zjištění Katolického institutu pro otázky rodiny a lidských práv (CAFHRI) humanitární pomoc krajinám postiženým uragánem Mitch má být podmíněna přijetím programů kontroly porodnosti. Podle úředníků OSN se má tato pomoc využít k tomu, aby se zavedly v postižených zemích protipopulační programy.

VZRŮSTÁ VLIV NÁBOŽENSTVÍ

Podle redakce Nové doby každý pátý obyvatel Ruska se domnívá, že »prezident musí být věřící«. Podle Tatjany Vrjanovové ze sociologické fakulty moskevské univerzity neměli v letech 1995-1996 věřící žádné zvláštní volební preference. Od té doby se situace zcela změnila.

MILIARDA KUŘÁKŮ

Světová zdravotnická organizace varuje, že každé tři vteřiny umírá jeden náruživý kuřák cigaret. Na důsledky chorob z nikotinu umírají ročně čtyři miliony lidí. Nikotinismus se stal jednou z hlavních příčin onemocnění a úmrtí na světě. Nejvíce kuřáků je ve východní Evropě a v Číně. Organizace zdůrazňuje, že tyto škody na zdraví představují také značné škody hospodářské a odhaduje je na 200 miliard \$ ročně.

NEJNAVŠTĚVOVANĚJŠÍ POUTNÍ MÍSTO

Nejnavštěvovanějším poutním místem světa nejsou Lurdy, ale mexické Guadaloupe. Navštíví je ročně 14 mil. poutníků. Na dalším místě je San Giovanni Rotondo, kam přijde ročně 7,5 milionů poutníků, a na třetím místě Aparecida v Brazílii (7,3 mil.). Následují Montmartre v Paříži, Čenstochová, Lurdy, Luján v Argentině, Fatima a Padova (5 mil.)

KNA

TURÍNSKÝ POŽÁR

V souvislosti s požárem turínské baziliky v noci z 11. na 12. dubna 1997 bylo vzneseno obvinění proti několika osobám. Klade se jim za vinu »spoluodpovědnost za požár, který propukl z jejich viny«. Škody se odhadují na 12-18 mil. dolarů. Jejich výši způsobila skutečnost, že hasiči dorazili na místo požáru teprve hodinu po jeho vzniku.

ZPŘÍSNĚNÍ ZÁKONA

Italský parlament vyzval vládu, aby omezila podmínky, za kterých je možno ukončit chirurgicky těhotenství. Požadují, aby vláda připravila nový návrh opřený o objektivní nestranné informace. V r. 1997 bylo v Itálii provedeno 139 607 potratů.

KAI

»POSLEDNÍ VEČEŘE« ZPŘÍSTUPNĚNA

Oprava fresky Leonarda da Vinciho »Poslední večeře« v kostele Santa Maria delle Grazie v Miláně trvala 20 let. Freska je nyní přístupná veřejnosti od 28. května, ale pouze po předchozí telefonické dohodě na tel. čísle 199 199 100, které je možno volat pouze z Itálie.

KNA

AUSTRÁLIE

V Austrálii je akutní nedostatek katolických kněží. Pro pět milionů věřících je k dispozici jen 2097 diecézních kněží s průměrným věkem nad 65 let. V současné době je v semináři jen 27 bohoslovců.

-sks-

»TY A JÁ«

94% »mužských manželství« netrvá déle než půl roku. S bouřlivým optimismem uzavřeli, sotva se poznali, »svazek na celý život«, ale devět z deseti troskotá v krátké době na banálních těžkostech všedního dne.

Homomagazin »Ty a já«

Musíš se sám dotknout nouze

Každý křesťan, každý z nás je povolán ke svatosti. Co to ale znamená „být svatý“? Nejprostší a přitom nejdokonalejší odpověď můžeme nalézt v životech lidí, které za svaté či blahoslavené prohlásila církev. Jedním z nich je zakladatel Kongregace sester Služebnic Nejsvětější Panny Marie bez poskvrny počaté – Edmund Bojanowski, kterého papež Jan Pavel II. prohlásil za blahoslaveného 13. června tohoto roku ve Varšavě. Nechme se povzbudit příkladem jeho života.

Edmund Bojanowski se narodil 14. listopadu 1814 v Grabonogu v polské šlechtické rodině. Slabé zdraví mu nedovolilo dostudovat na berlínské univerzitě ani stát

se knězem. Nezabránilo mu však dosáhnout svatosti. Byl člověkem opravdové víry, důvěry a lásky k Bohu i bližním.

Jeho víra se projevovala hlubokou zbožností. Byl laikem, a přece dosáhl vysokého stupně modlitby. Sám říká: „Modlil jsem se již ne slovy nebo myšlenkami, ale srdcem.“ Nevynechal žádnou příležitost k účasti na mši svaté, často přistupoval ke svatému přijímání, i když to tehdy nebylo obvyklé. Mnoho času věnoval adoraci Nejsvětější svatosti. Měl zvlášť úctu k Panně Marii, na jejíž přímělu byl jako dítě uzdraven ze smrtelné nemoci. Rád pobýval ve společnosti lidí, se kterými mohl rozmlouvat o duchovních věcech – měl mnoho přátel mezi kněžími, rád si však promluvil i s prostými zbožnými venkovany. Svě životní dílo – „dětské vesnické opatrovny“ – změnil na kongregaci v přesvědčení, že jen opřeno o víru a církev může přetrvat a splnit své poslání ve světě. Zasvětil je a svěřil Panně Marii.

Měl velikou důvěru v Boží prozřetelnost. Nic nepovažoval za náhodu, ve všem se snažil hledat Boží vůli, kterou chtěl plnit. S důvěrou dokázal přejít všechny problémy a těžkosti svého života – svou nemoc, která jej sužovala po celý život, svou samotu po smrti svých rodičů, osud své vlasti

rozdělené mezi sousední státy, tragédie epidemie cholery, těžké finanční problémy charitativních děl, která založil, nepochopení a odmítání jeho životního díla, nespravedlivé soudy, neúspěch, nucené rozdělení jim založené kongregace a ke konci života dokonce ztrátu svého rodného dvorce v Grabonogu. Teprve nedlouho před svou smrtí na faře v Górcé Duchowej, odkázaný na cizí pomoc, se vzdává myšlenky na kněžství a přijímá Boží vůli, aby zůstal laikem.

Největším zdrojem síly jeho svatého života však byla bezpochyby láska, která se projevovala konkrétními činy. Staral se o morální a náboženský život vesničanů (zakládal vesnické časopisy, lidové čítárny, staral se o udržení náboženských lidových tradic). Pečoval o nemocné v době epidemie cholery (otevřel ve vlastním domě lékárnu, navštěvoval nemocné, roznášel materiální pomoc). Staral se o sirotky, které za sebou epidemie zanechala (založil sirotčinec, sám děti navštěvoval, učil). Nenechal bez povšimnutí zanedbané vesnické děti, které zůstávaly doma celé dny bez dozoru (založil kongregaci sester, které se o ně ve svých „vesnických opatrovnách“ postaraly). Pečoval o duchovní i materiální život sester kongregace, kterou založil, byl jim duchovním otcem, ochráncem, pomocníkem. Z jeho dopisů a záznamů v jeho deníku čerpají sestry jeho kongregace poučení, duchovní sílu a odvalu dodnes.

Je obtížné v tak krátkém pojednání vykreslit celý život člověka. Proto k příležitosti beatifikace našeho otce zakladatele Edmunda Bojanowského tiskárna MCM vytiskne knížku pod titulem „Musíš se sám dotknout nouze“, obsahující jeho podrobný životopis i historii kongregace, kterou založil. Je vybavena kopiemi historických dokumentů a četnými fotografiemi. Nechme se „nakazit“ svatostí těch, kteří nás přežili na cestě k Bohu.

*s. Marie Ludmila Farliková
Knihu si můžete objednat na adrese:
Kongregace sester Služebnic NPM
Na Koutě 425, 735 81 Bohumín,
nebo na adrese Matice cyrilometodějské,
která je uvedena v tiráži.*

OLOMOUC – SVATÝ KOPEČEK PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY – LÉTO 99

Neděle 7.30; 9.00; 10.30; 15.00 hod.
Pondělí 7.00 hod.
Úterý 9.00 (s modl. růžence); 18.00 hod.
Středa 7.00; 18.00 hod.
Čtvrtek 7.00 hod.
Pátek 7.00; 18.00 hod.
Sobota 8.00 hod.

Svatost smíření se uděluje půl hodiny před každou mší svatou a kdykoliv na požádání. Na **první pátek** v měsíci se zpovídá hodinu před večerní mší svatou.

Vždy **druhou sobotu** v měsíci je mše svatá sloužena v 8.00 hod. za živé a zemřelé členy Matice svatokopecké a přátele poutního místa na Svatém Kopečku. Během celého roku je rovněž na ně pamatováno v modlitbách.

Bazilika je v letních měsících otevřena:

Pondělí od 11.00 do 18.00 hod.
Úterý až pátek od 7.00 do 18.00 hod.

Sobota a neděle od 7.00 do 18.00
Během prázdnin jsou pro poutníky slouženy mše svaté ve středu a pátek v 10.00 hod.

Duchovní služba strahovských premostrátů 783 51 Olomouc-Svatý Kopeček, Sádové nám. 1, tel. 068/538 53 42

VELEHRAD '99

Malá pouť – 4. července, neděle

Mše sv. v bazilice: 6.00, 7.00, 8.30 hod. Hlavní pontifikální mše svatá v bazilice v 10.30 hodin. Setkání laických hnutí a komunit s účastí biskupů ve 14.00 hodin. Závěrečná mše svatá v 18.00 hodin. Noční bdění se zpěvy a adorace 21.00 – 24.00 hodin.

Hlavní pouť – 5. července, pondělí

Mše svatá v bazilice v 6.00 a v 7.00 hodin, mše novokněží v 8.30 hodin. **Hlavní koncelebrovaná mše svatá** biskupů České biskupské konference a zahraničních hostů na tribuně v 10.30 hodin, hlavním celebrantem je arcibiskup olomoucký Mons. Jan Graubner, káže biskup královéhradecký Dominik Duka. **Východní liturgie** v Cyrilce v 15.00 hodin. Slaví ji apoštolský exarcha biskup Ivan Ljavinec s koncelebranty.

Po dobu pouti bude vždy možno přijmout svátost smíření ve zpovědnících za chórovými lavicemi. O hlavní pouti i na nádvoří před bazilikou.

**DOPRAVA POUTNÍKŮ JE MOŽNÁ AŽ NA VELEHRAD
VŠECHNY ZVEME NA VELEHRAD!**

Kurz přirozeného plánování rodičovství a výchovy k rodičovství pod vedením MUDr. Lázníčkové bude zahájen v měsíci říjnu. Příhlášky a bližší informace obdržíte na adrese: Poradna přirozeného plánování rodičovství, Trnitá 8, 602 00 Brno, tel. 05/43 25 48 91.

Poradna pro ženy a dívky, Brno, Trnitá 8, upozorňuje na omezený prázdninový provoz. Přesné informace jsou k dispozici na telefonním čísle 05/43 25 48 91.

22. června oslavil 25 let kněžství, svátek i narozeniny důst. pán P. Jan Můčka, farář v Újezdě u Val. Kloubouk. Děkujeme mu za dosavadní obětavou službu, starostlivost o naše duchovní blaho. Přejeme mu pevné zdraví, Boží ochranu a moudrost Ducha svatého.

Modlí se a vyprošují farnici

Pro evropské společenství Ducha

Z projevu Svatého otce v Polském sejmu 10. června 1999

Historický projev v sídle Polského sejmu je adresován nejen Polsku, ale i starému kontinentu a celému světu

Před dvaceti lety jsem na své první pouti do vlasti spolu se zástupy shromážděnými na náměstí Vítězství ve společné modlitbě svolával Ducha svatého: *At' sestoupí tvůj Duch a obnoví tvář země.* (2. 6. 1979) Když jsme v důvěře prosili o obnovu, nevěděli jsme tehdy ještě, jaké podoby nabudou polské proměny. Dnes již víme, jak hluboko zasáhlo působení Boží moci, která osvobozuje, léčí a očišťuje. Můžeme být vděční Boží Prozřetelnosti za všechno, čeho se nám podařilo dosáhnout díky tomu, že se srdce otevřela milosti Ducha Utěšitele.

Vím, že po dlouhých letech bez plné suverenity a bez autentického veřejného života není snadné vybudovat nový demokratický a ústavní řád. Proto chci hned na počátku vyslovit svou radost, že k tomuto setkání dochází zde, na místě, kde se formováním zákonů kladou trvalé základy pro fungování

demokratického státu a v něm svrchované společnosti. Přeji sněmovně i senátu, **aby v centru legislativního úsilí stál vždy člověk a jeho autentické dobro** podle klasické formule: *Hominum causa omne ius constitutum est.* (Kvůli lidem je ustaveno veškeré právo.) V *Poselství k Světovému dni míru* jsem letošního roku napsal: »Jestliže podpora důstojnosti lidské osoby je vedoucím principem, kterým se inspirujeme, jestliže hledání společného blaha stanoví základní úkol, jsou položeny solidní a trvalé základy pro výstavbu míru. Když se naopak lidská práva ignorují nebo se jimi pohrdá, když sledování partikulárních zájmů nesprávně převládá nad společným blahem, tehdy se nevyhnutelně zasévají semena nestability, rozbroje a násilí. (n.1) Velmi jasným způsobem o tom hovoří »Konkordát mezi Svatým stolcem a Polskou republikou« ve své preambuli: »Rozvoj svobodné a de-

mokratické společnosti je založen na respektování důstojnosti lidské osoby a jejích práv.«

Polská církev, která v průběhu celého poválečného období pod mocí totalitního systému mnohokrát zasahovala na obranu práv člověka i národa, i nyní v demokratických podmínkách chce podporovat výstavbu života společnosti a v rámci toho také právního řádu, který ji řídí, na solidní etické základně. K tomu cíli slouží především **výchova k odpovědnému využívání svobody**, ať už v dimenzích individuálních, nebo sociálních, a pokud se vyskytne potřeba, **varování před ohroženími**, jaká mohou vzejít z redukovaných vizí podstat a poslání člověka a jeho důstojnosti. To patří k evangelizačnímu poslání Církve, která tím způsobem přináší svůj zvláštní vklad ve věci ochrany demokracie a samotných jejích pramenů.

Pokračování příště

Liturgická čtení

Neděle 4. 7. – 14. neděle v mezidobí

1. čt.: Zach 9,9–10

Ž 145(144),1–2.8–9.10–11.13cd–14 Odp.: srov. 1

2. čt.: Řím 8,9.11–13

Ev.: Mt 11,25–30

Pondělí 5. 7. – slavnost sv. Cyrila a Metoděje

1. čt.: Iz 61,1–3a

Ž 117(116),1,2 Odp.: Mk 16,15

2. čt.: 2 Kor 4,1–2.5–7

Ev.: Lk 10,1–9

Úterý 6. 7. – nez. pam sv. Marie Gorettiové

1. čt.: Gn 32,23–33

Ž 17(16),1.2–3.6–7.8+15 Odp.: 15a

Ev.: Mt 9,32–38

Středa 7. 7. – ferie

1. čt.: Gn 41,55–57;42,5–7a.17–24a

Ž 33(32),2–3.10–11.18–19 Odp.: 22a

Ev.: Mt 10,1–7

Čtvrtek 8. 7. – ferie

1. čt.: Gn 44,18–21.23b–29;45,1–5

Ž 105(104),16–17.18–19.20–21 Odp.: 5a

Ev.: Mt 10,7–15

Pátek 9. 7. – ferie

1. čt.: Gn 46,1–7.28–30

Ž 37(36),3–4.18–19.27–28.39–40 Odp.: 39a

Ev.: Mt 10,16–23

Sobota 10. 7. – sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Gn 49,29–32;50,15–26a

Ž 105(104),1–2.3–4.6–7 Odp.: srov. Ž 69(68),33

Ev.: Mt 10,24–33

Breviář pro laiky

Uvedení

NE PO ÚT ST ČT PÁ SO

do první modlitby dne:

4.7. 5.7. 6.7. 7.7. 8.7. 9.7. 10.7.

Antifona	919	1722	949	964	980	996	1666
Žalm	784	783	783	784	784	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	1420	949	964	981	997	1666
Antifony	920	1421	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	813	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	1421	953	969	985	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	703	1421	953	969	985	1002	1669
Prosby	924	1422	953	969	985	1002	1655
Záv. modlitba	703	1422	1426	970	986	1002	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	925	1264	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	1422	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	1265	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	1422	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	703	1422	957	973	990	1006	1022

Nešpory:

SO

Hymnus	915	1423	1423	959	975	991	1008	1024
Antifony	916	1719	1424	960	976	992	1009	1025
Žalmy	916	1719	1729	960	976	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	918	1424	1424	962	979	995	1011	1027
Ant. ke kant. P. M.	703	1420	1424	962	979	995	1011	704
Prosby	918	1425	1425	963	979	995	1011	1028
Záv. modlitba	703	1422	1422	1426	980	996	1012	704
Kompletář	1238	1238	1242	1250	1254	1257	1260	1238

MCM nabízí z jiných nakladatelství...

**Fides et ratio
(Víra a rozum)**

*Encyklika Jana Pavla II. ze 14. září 1998,
adresovaná biskupům katolické církve*

Papež chce tímto listem zdůraznit, že církev má velký zájem o filozofii, a také potvrdit těsné pouto mezi teologickou moudrostí a filozofickým věděním. Předkládá některé zásady a opěrné body, které by měly pomoci najít harmonický a účinný vztah mezi teologií a filozofickými směry a názory, které dnešní svět nabízí.

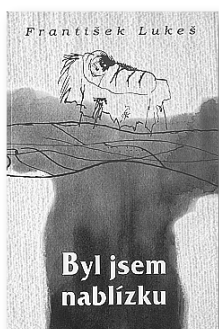
ZVON, brož., zúž. A5, 110 stran, 77 Kč

**František Lukeš:
Byl jsem nablízku**

Autor, kněz, který zemřel v červenci loňského roku, byl přítelem mnoha významných českých umělců – Karla Svobidy, Viléma Přibyla, Josefa Vlacha, Jaroslava Seiferta aj.

Kniha se věnuje vzpomínkám na tyto osobnosti, které představuje způsobem důvěrným a s úctou jim příslušnou.

ZÁMEK, brož., zúž. A5, 144 stran, 89 Kč

**František Lukeš:
Mám tolik práce,
že si jdu raději lehnout**

Výbor krátkých čtivých a citlivě napsaných próz, v nichž se výrazně a optimisticky projevuje autorovo celoživotní krédo „Láska přemáhá zlobu světa“.

ZÁMEK,

brož., zúž. A5, 152 stran, 89 Kč

**František Lukeš:
Celý život jsem se učil,
a přece jsem propadl**

František Lukeš je filozof života. Je vzdělaný a umí pomáhat druhým lidem žít. A to je velmi důležité v každém čase. Nepoučuje a nepřesvědčuje, on prostě žije.

Kniha vtipným způsobem odhaluje lidské vlastnosti a životní postoje tak, jak jsou v daném okamžiku prožívány a jak jsou s odstupem času poznávány a vyhodnocovány.

ZÁMEK, váz., pevné desky, zúž. A5, 152 stran, 109 Kč

**Převodem
706 035**

Novinové výtahy

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bíduhy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrace: MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYKIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 004218741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.